

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖
การภาวนาเป็นการชักฟอกจิตใจ

เราเข้าไปเรื่อย ๆ เวลาเงินเราที่ถอนออกจากทางนี้ไปนั้น จะซื้อทองคำ สมทบกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายจะบริจาคเรื่อย ๆ ไปจนกระทั่งถึงวันมอชนะ ก็คงจะได้ไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นจึงหักไว้เมื่อวานนี้ ๒๑ ล้าน ยังไม่ซื้อ เพราะเห็นว่าจากนี้ไปถึงวันนั้นก็ยังอีกเป็นเดือน ว่าอย่างนั้นเถอะนะ ทองก็มาอยู่เรื่อย ๆ รอจังหวะ ๆ ไป ยังไม่ได้เอาเงินนั้นซื้อทอง พักไว้ก่อน คราวนี้ก็ ๕๐๐ กิโล พอได้ ๕๐๐ กิโลนี้แล้วก็ เป็น ๖ ตันกว่า จากนั้นก็เหลืออีก ๔ ตัน ไม่นานนักจะเต็ม ทองเต็มคลังหลวงของเรา ก็กระเทือนไปทั่วโลก ตั้งแต่คลังหลวงแห่งผากว่าไขมันจะจมให้คนทราบกันทั่วประเทศ ด้วยความสลดสังเวชเมืองไทยเรา นี่ก็ค่อยพยายามต่างคนต่างฟื้นขึ้นมาด้วยหัวใจของมดของปลวกนั้นแหละ ฟาดขึ้นเป็นรวงเป็นรังได้ใช้ไหมล่ะ

นี่ก็เหมือนกันขึ้นเรื่อย ๆ อย่างนี้ อำนาจความพร้อมเพรียงสามัคคีเกิดจากความรักชาติความเสียสละของเรา เราจึงรักจึงสงวน มันบกพร่องตรงไหนก็รับหนุน ๆ ทันทึเลย ค่อยหนุนเข้ามา ๆ ทองค่าน้ำหนัก ๑๐ ตันเป็นของเล่นเมื่อไร เพียงแต่แห่งเดียวดูนี้สง่างามมาก คือแห่งหนึ่งมัน ๑๒ กิโลครึ่ง มาวางนี้หน้าดู ฟาดเข้าไปสี่ร้อยห้าร้อยแห่ง สี่ร้อยห้าร้อยกิโล ฟาดเข้าไปถึง ๖,๐๐๐ กิโล หรือ ๖ ตันกว่า จึงเป็นที่ภาคภูมิใจของเราผู้เป็นเจ้าของ และที่อื่นที่เขาไม่มีเจตนามุ่งร้ายหมายโทษอะไรกับเรา เขาก็พลอยอนุโมทนาด้วย ได้ยินว่าทางจีนหรืออะไรที่เขาซื้อพันธบัตร (เกาหลีใต้ครับ เขาช่วยชาติโดยให้ประชาชนมาซื้อพันธบัตรของรัฐบาล พอรัฐบาลมีเงินก็ถ่ายคืน ไม่ได้ให้ฟรี แต่หลวงตาหนุนคลังหลวงแบบไม่ได้คิดอะไร ให้ฟรี ๆ เลย) มันต่างกัน พวกเรามีมากมีน้อยยกให้ฟรีเลยตลอดมา ๆ เวลานี้ก็ตั้งห้าตันกว่าแล้ว พอถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ก็ ๖ ตันกว่า นี่ให้ด้วยน้ำใจเราฟรี ๆ เลย ไม่มีอะไรเป็นสิ่งตอบแทน มีมากมีน้อยท่วมลง ๆ เพื่อชาติไทยของเรา

ไม่ใช่เราเพียงจะช่วยชาติไทยของเรา ที่ดูกันส่วนมากมักจะดูกันแบบผิวเผิน ว่าได้ทองคำเข้าคลังหลวง หรือวัตถุนั้นวัตถุนั้นเข้าคลังหลวง เราก็พอใจอยู่กับคลังหลวง ส่วนบุญส่วนกุศลเข้ามาเราไม่รู้ นะ ก็เหมือนกับเราให้ทานทั่ว ๆ ไป การมอบให้คลังหลวงเหมือนกับเราให้ทานทั่ว ๆ ไปนั่นเอง นี่จึงเป็นจุดใหญ่ จุดหัวใจของคนอย่างน้อย

คนทั้งประเทศ อยู่ในนั้นหมด เราไปหนุนนี้หัวใจต่างตืดขึ้นมา ๆ หายใจโล่งขึ้นมา ที่นี้ บุญกุศล พอวัตถุเข้านั้นปั๊บ บุญกุศลมหากุศลเข้าแล้ว ๆ เราก็เคยเทศน์อยู่แล้วอันนี้ นะ คือวัตถุเข้าคลังหลวง ส่วนมหากุศลเข้าหัวใจเรา เราก็เคยเทศน์มาอยู่เสมอในเวลา ไปเทศน์สถานที่ต่าง ๆ วันนั้นก็ได้พูดขึ้นมาให้ทราบทั่วถึงกัน

การนำวัตถุเข้าสู่คลังหลวง ไม่ใช่คลังหลวงจะเป็นเจ้าสมบัติเงินทองเจ้าบุญเจ้าคุณแต่คนเดียว ผู้เป็นเจ้าของของคลังหลวงนั้นแลเป็นผู้ทรงไว้ทุกด้าน วัตถุก็คือเจ้าของ แล้วบุญหรือมหากุศลก็คือเจ้าของ ก็ได้แก่ท่านผู้บริจาคทั้งหลายเป็นเจ้าของได้นั้นเป็นมหากุศล ให้ส่วนรวมเสียด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา ให้ส่วนรวมอันยิ่งใหญ่ในวงของคนทั้งประเทศ ซึ่งหายใจอยู่ในจุดนี้หมดด้วยกัน เราให้ท่านในจุดนี้เพื่อฟื้นลมหายใจของคนทั้งประเทศกลับคืนมา จะไม่มีอานิสงส์มากได้ยังไงก็เห็นกันอยู่ชัด ๆ ดอลลาร์ของเราเริ่มเหมือนกันนั่นแหละ ก็ค่อยหนุนกันไป ๆ แต่ความที่แน่ใจแล้วว่า ทองค่าน้ำหนัก ๑๐ ตัน ได้น้ำหนัก ๑๐ ตันฉันใด ดอลลาร์ก็ได้จำนวน ๑๐ ล้านฉันนั้นเหมือนกัน เคียงกันไปเลยเป็นคู่สวยงามมากนะ

ทองคำแต่เข้ายันค่าเมื่อวานนี้เป็น ๑ กิโลกับ ๑๔ บาท ดอลลาร์ได้ ๒๒๗ ดอลลาร์นี้เรียกว่าเราไม่ได้เป็นมหาเศรษฐี แต่ได้ทำใจกว้างขวางแก่ชาวโลกทั่ว ๆ ไป เราสามารถทำจิตใจให้กว้างขวางต่อพี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ โดยนำสมบัติเข้าสู่คลังหลวงของเรา เห็นอย่างประจักษ์ โลกเห็นทั่วกันนะ ก็ให้เห็นมาเป็นลำดับ เช่นอย่างประกาศอย่างนี้ได้ยิน ช้างล่างก็ได้ยิน ได้ยินมาตลอด ได้เท่าไร ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ พี่น้องทั้งหลายก็ได้ทราบเรื่อย ๆ ได้มาเท่าไร ๆ อนึ่งก็จะพิจารณาย้อนหลัง ตัวข้างหลังเราจะเปิดหัวใจเราให้พี่น้องทั้งหลายฟัง มันจำอยู่ด้วยความบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ในสมบัติทั้งหลายที่พี่น้องนำมานี้ เราชี้ได้ว่า แม้แต่หนึ่งบาทเราไม่เคยแตะ ฟังซินะ ขนาดนั้นละอำนาจความเมตตาครอบงำมันจะไปแตะได้ยังไง อะไรก็ลงความบริสุทธิ์หมดละซี เพราะอำนาจเมตตาจ้อง ๆ ตลอดเวลา ผิดพลาดไปไม่ได้ เป็นอย่างนั้นนะ

เราช่วยโลกคราวนี้เรียกว่า เราช่วยเติมกำลังความสามารถของเรา ดังได้เรียนพี่น้องทั้งหลายทราบด้วยความสัตย์ความจริงของเรา เวลาเราฆ่ากิเลสถึงขั้นจะสลบไสลก็มีอยู่ในป่าในเขา อย่างที่แต่สลบไสลเลย เอาตายก็ตาย มันไม่ได้กลัวเลย เราไม่เคยสลบ แต่ว่าถึงขั้นตายเราตายได้ด้วยความปลอดภัยที่เลย ไม่มีเสียตาย เพื่อธรรมเท่านั้น ธรรมเหนือหัวใจเรา เหนือชีวิตของเรา เอาตายตายไปเลย เราก็ได้ทำมาแล้ว ได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ คำพูดเหล่านี้ก็ออกจากความสัตย์ความจริงที่เราทำ เราก็เคยพูด

ให้ฟังไม่ใช่หรือ ไปบางแห่งเขาแตกบ้านมาดูเรา หลังไหลมาดู มาอะไร อ้อ ผู้ใหญ่บ้าน ตีกระประชุมกัน ว่าจั้นนะ ประชุมแล้วมีอะไร

พวกเราทั้งหลายเคยเห็นไหม ตั้งแต่ตั้งบ้านมานี้เราไม่เคยเห็นพระที่เป็นอย่างนี้เลย ตั้งแต่มาอยู่กับเรานี้ ไม่ทราบว่าจะจันจันหรือไม่จันจัน นาน ๆ ด้อม ๆ มาทีหนึ่งหายเงียบ ๆ อยู่อย่างนี้เป็นประจำ ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้เราไม่เคยเห็น นี่ก็อดหลายวันแล้วไม่ทราบตั้งแต่เมื่อไร นี่ท่านไม่ตายแล้วหรือ พวกเรากินวันละสามมื้อสี่มืดยังทะเลาะกันได้ นี่ท่านกินท่านถึงจัน ท่านยังอยู่ได้ เป็นยังไงพิจารณา เราเคยเห็นไหม ถ้ามลูกบ้าน ลูกบ้านก็บอกไม่เคยเห็น เข้าไม่เคยเห็น ไปดู วันพรุ่งนี้ไปดู ว่าจั้นเรื่องราว เขาก็มาจริง ๆ นะ แต่ไปนี่เขามีข้อแม้อันหนึ่ง ไปให้ระวังหน่อยนะ พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา ไม่ใช่พระธรรมดาคืออะไร เขาอยากจะพูดชั้นฟ้าคุณนะ ว่าท่านเป็นมหา ไประวังนะเดี๋ยวท่านจะตีหน้าผากเอานะ ให้ระวัง พระองค์นี้เป็นมหา เขาก็หลังไหลมา เราก็ถาม เขาก็เล่าเรื่องให้ฟังอย่างนี้

เราก็บอก การอดข้าวเราไม่ได้อดเพื่อฆ่าเราให้ตาย เราจะอดฆ่ากิเลส โดยอาศัยการอดข้าวเป็นเครื่องสนับสนุนฆ่ากิเลส เราไม่ได้อดเพื่อจะฆ่าเรา แล้วเขาบอกถ้าท่านไม่ตายท่านไม่โมโหโทโสหรือ เขาก็ถาม เวลามาก็ถามถึงเรื่องตายเขาก็เห็นอยู่นั้นแล้ว ท่านไม่โมโหโทโสหรือ แล้วเป็นยังไงโมโหโทโสไหม เอ้ ก็เห็นท่านยิ้มแยมแจ่มใสอยู่เนี่ยก็เราไม่ได้อดเพื่อจะโมโหโทโสหน้าบึ้งนี่วะ พุดง่าย ๆ พอจากนั้น “มีเท่านั้นหรือ” “มีเท่านั้น” ไล่แตกฮือเลย กลับ นั้นละบางครั้ง จะเรียกว่าเจ้าของไม่รู้ตัวจะเป็นจะตายก็อาจพูดได้ เขาถึงได้มาดู ถึงอย่างนั้นก็ยังมีท่านทั้งหลายได้ยินไหม นี่มาโกหกท่านทั้งหลายหรือ ถึงขั้นเขาแตกบ้านมาดูก็มี ไปที่อื่นมันก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน การทำของเราะ แต่เขาไม่ประชุมเราก็บอกไม่ประชุม เขาไม่แตกบ้านมาดูก็บอกไม่แตก แต่ที่นั่นมีเราก็บอกว่ามี

นี่แหละการทำความพากเพียรของเรา เราเด็ดจริง ๆ บอกตรง ๆ แล้วนิสัยนี้รู้สึกละเปลี่ยนแปลงจากนิสัยทั้งหลายอยู่มากเหมือนกัน ถ้าว่าอะไรลงไปแล้วขาดสะบั้นเลย ๆ พิจารณาทุกอย่าง ถ้ายังไม่ลงตัว ยังรออยู่ปากคอก หรือล้อมอยู่ดูเหตุผล จนกระทั่งลงฝั่งเท่านั้นเจ้าของก็ถอนไม่ขึ้น ถ้างได้ลงแล้วนะ ถ้าเหตุผลไม่เห็นอนี้จะถอนไม่ได้เลย คนอื่นก็ถอนไม่ได้ย่ำว่าแต่เจ้าของ ถ้าเหตุผลเห็นอนี้แล้วเจ้าของถอนได้คนอื่นถอนได้ แก่ไขใหม่ได้เลย ถ้ายังเห็นอยู่แล้วย่ำมาถอนนะ ตายก็ตายกับนี้เลย เป็นอย่างจั้นนะ เราได้อุดสำหรับพยายามประกอบความพากเพียร

ที่ลำบากมากก็คือปฏิปทาของเรามันเป็นปฏิปทาของคนอภิปวาสนา ถ้าปฏิบัติไปอย่างครูบาอาจารย์ทั้งหลายนี้ จิตใจรู้สึกว่ามันไม่ได้ภูมิไฉนะ ธาตุชั้นธัมหมิพีพหามา แต่จิตใจมันไม่ได้สง่างามชิ ทีนี้พอดอาหารมาก ๆ ร่างกายจนจะก้าวขาไม่ออก ไม่ว่าจะยืน ว่าเดิน ว่านั่ง ว่านอน ความเมื่อยความเพลีย ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็มีในธาตุในชั้นธัม แต่มันไม่ใหญ่ยิ่งกว่าใจกับธรรม นั่นละที่มันทับกันได้นะ เข้าใจไหม จนจะเป็นจะตาย มันยังบินไปได้ เพราะอำนาจของกำลังใจที่มุ่งต่ออรรถธรรมอย่างยิ่ง นี่มันเหนืออันนี้ มันก็เหยียบอันนี้ไปได้ นี่เราทำมาเป็นประจำนะ เมื่อออกจากครูบาอาจารย์ไปแล้วจะเป็นอย่างนี้ ๆ ถ้าอยู่กับครูบาอาจารย์ ก็เพื่อนฝูงพระเถรมีมาก ประกอบกับว่าเราต้องเป็นผู้ดูแลอยู่อย่างลึกลับ ฉากหลัง ๆ พ่อแม่ครูจารย์ท่านอยู่สบาย

พระเถรทั้งหลายมานี้ไม่ได้ชั้นตนิมนต์ท่านมา มาเอง ๆ จะมาให้ท่านหนัก รำคาญใจทำไมเมื่อยังพอดัดแปลงแก้ไขได้อยู่ ทีนี้เราก็ออยู่ฉากหลังต้องคอยแะคอยเตือนอยู่ตลอด ตานี้สอดส่องตลอด นี่พูดตามความสัตย์ความจริงว่า พระเถรกลัวเรา มากตลอดนะ อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ พ่อแม่ครูจารย์เป็นองค์ที่หนึ่งทีกลัวมาก แต่ท่านก็ไม่ว่าอะไร ๆ แต่ผู้ที่รองท่านลงมานี้ละมันสำคัญ เดี่ยวจิตตรงนั้นเดี่ยวจิตตรงนี้อยู่อย่างนั้น ตาต้องดี ทุกสิ่งทุกอย่างให้รอบคอบขอบชิด เพื่อความสวยงามน่าดูน่าชม เวลาพ่อแม่ครูบาอาจารย์สัมผัสสัมพันธ์มาทางตาทางหู ก็ให้เป็นที่ชื่นชม เราก็อพยายามเต็มกำลังอย่างนี้แล้ว

เราฉันทุกวันนะ อยู่หนองผือนี้ ไม่เคยเว้นแหละ ฉันทุกวันแต่ไม่ให้อิม เอาขนาด ๖๐% เป็นประจำ ๆ พอภาวนาได้สะดวกสบาย ถ้าจะเอาให้หนักกว่านั้นเพื่อจะทုံมความเพียรนี้งานของเราอีกมาก เราถึงแบ่งเพื่อทางโน้นแบ่งเพื่อทางนี้ ฉันทจังหันเพียงประมาณ ๖๐% อยู่อย่างนั้นเป็นเสมอไปเลยนะ ไม่ให้มีอิมให้อยู่อย่างนั้น พอภาวนาสะดวกสบาย ๆ เพราะมันจะทုံมลงเต็มเหนี่ยวไม่ได้มันเกี่ยวกับงานการ ที่ว่าอดนั้นมันพุงเลยนะนั่น ทုံมเลย ๆ ไม่มีช้อยกเว้นอะไร

นี่ละที่เราอยู่กับครูบาอาจารย์ เราก็อฉันทอย่างนั้น ฉันทอยู่ประจำ แต่พ้อออกไปแล้ว มันเป็นอีกอย่างหนึ่งมันหากเป็นของมันเองนะ พ้อก้าวออกจากวัดปั้บนี้เหมือนเดินจงกรมไปเลย ไม่มีคำว่าเวล่ำเวลา ไปจากนี้ไปโน้นไปนี้เสียเวล่ำเวลาไม่มี เดินจงกรมตลอดไปถึงที่ ดึกตื่น บางทีค่ำมืดเมื่อไรก็ไปถึงบ้านเขาจนได้นั้นแหละ มันมีทางพ้อไปได้นี้ บางแห่งมืด บุกลงมันไม่ถึงบ้านเขาก็ไป อย่างนี้เดินจงกรมไปตลอดสติพิจารณาตลอด เรียกว่าทำความเพียรเหมือนกัน นี่เราไปคนเดียวไม่เป็นน้ำไหลบ่า

นะมันพุ่ง ๆ เลย ทีนี้เราจะว่าความเพียรเรามีน้อยมีอะไรอย่างนี้ไม่มี เรียกว่าเป็นความเพียรไปตลอดอย่างนั้นเลย

นี่ละที่มันหนัก ๆ คือเพราะอดอาหาร การอดอาหารนี้ลำบากทางส่วนร่างกายมากนะ แต่ที่มันจะไปหนุนกันทางด้านจิตใจ พออดอาหารไปหลายวันเท่าไร จิตใจยิ่งดีดีขึ้น ๆ ๆ มันเป็นอย่างนั้นนะ จนเจ้าของจะก้าวขาไม่ออก จิตใจมันยิ่งเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า นี่ละมันทะเลาะกันตรงนี้แหละ ร่างกายก็ถกเถียงมันจะตายแล้วนี่จะอดไปอะไรนักหนา ทางนี้ก็ ทางหนึ่งก็เป็นผู้พิพากษา ก็เราเองเป็นผู้พิพากษาเอง จะทำยังไง ทางจิตก็ถ้าหากว่าไม่อดอาหารการภาวนามันก็ไม่ดีว้างั้น ถ้าอดอาหารทางธาตุทางชั้นนี้ก็ตายจะทำยังไง อ้อ ตัดสินให้ว่าอดบ้างอิมบ้างละดี แน่ะ ไปอย่างนั้นเสียเป็นอย่างนั้นตลอดมา เพราะจิตนี้มันมุ่งอย่างสุดขีดเลย ไม่มีลดหย่อนผ่อนผัน ร่างกายสังขารมันจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรงขนาดไหนก็ตาม แต่จิตมันไม่ได้อ่อนนะซิ มันสำคัญ เราถึงได้กล้าพูดว่า กำลังใจสำคัญนะ

คนเราอะไรก็ตามถ้าเป็นกำลังใจไม่ว่าดีว่าชั่ว ขาดสะบั้นไปด้วยกัน ถ้าลงกำลังใจเต็มที่นี้ทางชั่วก็ขาดสะบั้น กำลังใจเต็มที่ทางดีก็กิเลสหรือความชั่วขาดสะบั้นเหมือนกัน เราได้ทำได้เป็นข้อทดสอบมาแล้วจากตัวของเรารู้ดำเนินการเอง นี่ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยเรื่อยมา ๆ ความพากความเพียรก็ไม่หยุดไม่ถอย การทรมานทางร่างกายมันก็เป็นคู่เคียงกันไป ถ้าให้ร่างกายกินอิมนอนอิมสบาย ๆ จิตใจก็รู้สึกว่ามันอ่อน ๆ เดียวมันจะหมอบ นั่น จึงต้องฟัดกันขึ้นเรื่อย ๆ ละซิ ทางด้านจิตใจก็ได้ถูกการบำรุงรักษาหนุนตลอดก็ต้องขึ้นเรื่อย ๆ ๆ เห็นประจักษ์ ๆ อยู่ในจิต

เรื่องความทุกข์ในทางความเพียรนี้มันเป็นขึ้นเป็นตอน ความทุกข์ในการถูไถที่ยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์นี้ทุกข์มากแบบหนึ่งเหมือนกันนะ เพราะกิเลสมีกำลังมาก ความเพียรเราไต่หน้าไม่ได้ มันตีเอาหัวพับไปเลย ๆ ที่เราเรียกว่าหงายหงาย ๆ คือไม่เป็นท่า สู้มันไม่ได้เลย นี่เวลากิเลสมันมีกำลังมาก ก็เราคนเดียวเราดูเราอยู่ ฟัดกันอยู่ตลอด ทีนี้เมื่อไม่หยุดไม่ถอย กิเลสก็ค่อยอ่อนลง ธรรมก็ค่อยปรากฏขึ้นมา ๆ ครั้นธรรมปรากฏขึ้นมามันก็เหยียบกิเลสลงไป กิเลสค่อยอ่อนลง ๆ สุดท้ายจิตใจที่ตื่นที่ติดด้วยอำนาจของกิเลสก็ค่อยสงบตัวลง ๆ นั่น เห็นชัด ๆ

ทีนี้มันก็มีแก้ไขดีขึ้นเรื่อย ดิ้นขึ้นเรื่อยเอาเรื่อย ๆ จนมีความสงบแนวเลย ที่เรียกว่าสมาธิ สมาธิเต็มภูมิ สมาธิธรรมดามี สมาธิเต็มภูมิมี ให้มันเห็นประจักษ์ สามแดนโลกธาตุมาค้ำไม่มีสนใจฟังเลย อยู่ประจักษ์กับตัวเองพอ นั่นละ พระพุทธเจ้า

ตรัสรู้ขึ้นมาเป็น สันติภูริโก เท่านั้นพอแล้วไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน นี่เราพูดเพียง
ชั้นสมาธิ ชั้นใดมันก็รู้ประจักษ์ ๆ จนถึงชั้นสมาธิเต็มภูมิเรียกว่าน้ำเต็มแก้ว จะให้เขยิบ
ขึ้นไปกว่านั้นไม่ได้ มีเท่านั้นเต็มภูมิ สมาธิก็ยังเต็มภูมิ

ที่นี้พอก้าวทางด้านปัญญา สมาธิเมื่อมีความสงบแล้วเรียกว่าจิตใจนี้อึดตัว ใจที่
ไม่มีสมาธิไม่มีความสงบนี้ใจหิวโหยโรยแรง ตืดดินอยู่ตลอด อยากเห็นอยากรู้ อยาก
ได้ยินได้ฟัง อยากทุกอย่างรอบตัว นี่คือกิเลสตัวสมุทัยหนุนให้อยาก ที่นี้จิตเมื่อมันหิว
โหยต่ออารมณ์อยู่ จะบังคับให้มันพิจารณาทางด้านปัญญาได้ยังไง มันก็ไปตามอารมณ์
ไปหมดละซิ

ที่นี้เวลาเราบังคับจิตเข้าจนกระทั่งมีความสงบเรียบร้อย จิตอึดอารมณ์ไม่ยอมไม่
ยุ่ง ที่นี้ เอ้า พากิจที่มีความสงบมากน้อยตามขั้นของสมาธินี้แหละ ออกพิจารณาทาง
ด้านปัญญา มันก็ตั้งหน้าตั้งตาทำ พิจารณาทางด้านปัญญาให้เป็นลำดับลำดับ นี่ละที่ท่าน
แสดงไว้ ใครจะเกินศาสดาองค์เอกวะ พอกิจอึดอารมณ์พิจารณาทางด้านปัญญา มันก็
ไม่เผลอไหลไปหาอารมณ์ที่กำลังหิวโหยแต่ก่อนนะ เพราะมันอึดอารมณ์แล้ว หมุนไป
ทางปัญญาขั้นไหนมันก็ไปตามปัญญา ๆ ที่นี้ออกทางด้านปัญญานี้มันไม่ได้เหมือน
สมาธินะ ความสุข ความละเอียดลออ ความแยกกายนี้ โอ้ย.เป็นคนละโลกนะ

เวลามันไม่มีปัญญามันก็ติดสมาธิ ประหนึ่งว่านี่แหละคือ นิพพาน เป็นแล้วนะ
เราเป็นแล้ว จิตมันแน่วอยู่นั้นก็เลยซึ้งอันนี้แหละ คือ นิพพานอยู่ตรงนี้แหละ ๆ ย่ำ
ลงไป แล้วเวลาถูกพ่อแม่ครูจารย์ชอนบ้นออกจากสมาธิ ออกมาทางด้านปัญญา ที่นี้
สมาธิเลยกลายเป็นหมูนอนเขียงเสียแล้ว อันนั้นมันละเอียดลออ มันแยกกาย กระจาย
ออก ๆ สิ่งที่ไม่เคยรู้ ๆ สิ่งไม่เคยเห็น ๆ นี่ละเรื่องการภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยในวง
พุทธศาสนาเรานะ ทาน ศีล เป็นอันหนึ่ง

เรื่องภาวนาเป็นรากแก้วอันสำคัญมากที่จะรื้อฟื้นจิตใจขึ้นมาให้เห็นในสิ่ง
ต่าง ๆ และเพิ่มพูนความดีงามที่เราเคยทำมาแต่ก่อน เช่น การให้ทานหนักแน่น
ขึ้นโดยลำดับ การรักษาศีลหนักแน่นขึ้น ๆ ไปโดยลำดับ เพราะการภาวนาเป็น
หลักใจอันส่องทะลุอยู่ตลอดเวลา คอยเตือน ๆ หมุนตลอด ความดีทั้งหลายมันก็
หมุนขึ้นเรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งการภาวนา

นี่เราพูดถึงเรื่องภาวนา ที่นี้มาวกถึงเรื่อง ชั้นปัญญาอย่างที่ว่า เข้าถึงชั้นปัญญา
ไม่ได้เหมือนอะไรนะ มันเป็นกับผู้เป็นนั่นแหละมันถึงชัดเจน แล้วไม่ต้องไปสนใจถาม
ใครมาเป็นพยานนะ สันติภูริโก ๆ รู้เองเห็นเองจากการปฏิบัติของตัวเอง ทางด้าน

ปัญญาชั้นใด ๆ ภูมิใดมันจะรู้ของมันเรื่อย สิ่งไม่เคยรู้เคยเห็น เกิดมานี้ไม่เคยรู้เคยเห็นมันเห็นมันรู้จะให้ว้ายังไง แล้วยอมรับ ๆ เสียด้วยซิ นี่ทางด้านปัญญาออกจากภวานานะ ภวานาก็เป็นสมณะ สมาธิธรรม สมถธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม จากนั้นก็ขึ้น วิมุตติธรรม ได้ละที่นี้ พิจารณากระจายออกไป ออกจากภวานาทั้งนั้นนะ ที่พูดเหล่านี้

หลักของพุทธศาสนาจึงอยู่ที่ภวานา ไม่อยู่ที่อื่นที่ใดเลย ตรงนั้นเป็นจุดสำคัญ หนูนอกมาทุกด้านทุกทาง ถ้าทางด้านจิตตภาวนามีหลักมีเกณฑ์แล้วไม่ว่าทางทาน ทางศีล ความดีทุกด้านทุกทางมันจะหนุนไปด้วยความตั้งใจ ๆ ไม่ได้ทำธรรมดา นะ ธรรมดาเป็นชนบเป็นประเพณีก็มี เช่นเราเป็นชาวพุทธเคยทำบุญให้ทาน รักษาศีล ก็ไปธรรมดา แต่จิตไม่ได้หนักแน่นเหมือนผู้ที่มีภวานามีหลักใจภายในภวานา เข้าใจใหม่ ผู้หนักแน่นทุกอย่าง หนักแน่นไปโดยลำดับลำดับ มันหากเป็นเครื่องหนุนกันหมด กิริยาที่ทำอะไรเป็นไปด้วยความตั้งใจ ๆ หนุนแน่นไปเรื่อย ๆ นี่ภวานา

ท่านทั้งหลายทราบเสียว่าการภวานาเป็นยังไง นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนะ มาโกหกท่านทั้งหลายเมื่อไร เวลามันออกทางด้านภวานากระจ่างอย่างที่ว่า ฟาดจนทะลุพุ่งเลยแล้ว อันนี้มองที่ไหนจะไปมองที่ไหนมันจ้ำรอบตัวอยู่แล้วนี่ จะไปหันหน้าหันหลัง มองนั้นมองนี้ยังไงไม่จำเป็น จิตไม่มีหน้ามีหลัง สว่างจ้ำครอบโลกธาตุเท่านั้น พอ นั้นละใครรู้ใครเห็นไม่เคยถามกันแหละ บรรดาท่านผู้รู้ทั้งหลาย ปัจจตุต เวทิตัพโพ วิญญูหิ ท่านผู้รู้ทั้งหลายจะรู้จำเพาะตน คือผู้ไม่ปฏิบัติไม่รู้ ปฏิบัติแต่ไม่ถึงขั้นที่รู้นี้ก็ 모르 เมื่อถึงขั้นรู้แล้วปิดไม่อยู่ รู้ด้วยกัน เพราะธรรมนี้เป็นธรรมเปิดเผย อกาลิโก เปิดอยู่ตลอดเวลา จากการกระทำของพวกเรา พวกกันทำเออะนะ ถ้าทำแล้วเป็น

ศาสนาพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตลอดเวลา นะ อย่าว่าครีวาล้าสมัย ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสปิด ๆ ๆ กลบไว้ลบล้างไว้ กิเลสจะได้ออกเหยียบธรรมเหยียบหัวใจเราใช้ใหม่ มันปกปิดหมด อันใดที่ว่าเป็นความจริง พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนไว้ กิเลสมันก็เป็นความจริงของมันในการโกหก มาตั้งแต่โคตรแซ่ของมันเช่นเดียวกับธรรม มันก็มาเหยียบย่ำทำลาย ปิดมัตลอดให้จำเอานะ

กิเลสจะปิดธรรมไปตลอดนะ ธรรมจะแสดงความจริงไปตลอด เปิดเผยตามความมืออยู่ของตัวไปตลอด ๆ กิเลสมันเป็นตัวจอมปลอม มันจะปิด มีก็บอกไม่มี เห็นบอกไม่เห็น ดีบอกชั่ว ชั่วบอกดี นี่เรื่องของกิเลส ให้จำเอาไว้ทั้ง ๒ อย่างนี้เป็นข้อศีกศัตรูกันก็ถูก หรือว่าอย่างหนึ่งเป็นประเภทสกปรก กิเลสเป็นประเภทสกปรก

ธรรมเป็นประเภทที่ชะล้าง ๆ ให้สะอาด นั้น จำเอนะ นี่การปฏิบัติธรรม สด ๆ ร้อน ๆ ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน อกาลิโก ๆ คอยรับเหตุ การกระทำของเราอยู่ตลอด ขอให้ทำไปมากน้อย อกาลิโก จะปรากฏ อกาลิโก มีตลอด ผลมากน้อยจะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ อันนี้การปฏิบัติตัวเอง

ชาวพุทธเราไม่ค่อยมีภวานากัน แม้ตั้งแต่พระเราไม่ว่าพระองค์ไหน ๆ ส่วนมากไม่ค่อยได้สนใจภวานา ดีไม่ดีเบื้องต้นเราก็คงได้ทราบมาจากครูบาอาจารย์ที่ท่านออกปฏิบัติกรรมฐาน คือ พ่อแม่ครูจารย์มั่น หลวงปู่ฝั้นท่านเคยเล่าให้ฟัง เป็นความที่เขาไม่เคยรู้เคยเห็น ทำให้สงสัยสนเท่ห์ เป็นเสนียดจัญไรของพระทั้งหลายทั่วไปไปเพราะเขาไม่เคยทำ ท่านอาจารย์มั่นก็เคยเล่า ท่านอาจารย์ฝั้นก็เคยเล่าเรื่องอย่างนี้

นี่คือคนไม่เคยภวานา ไม่เคยอยู่ในป่าในเขา เห็นพระป่าพระเขาเป็นของแปลกไปได้ เห็นผู้ภวานาเป็นของแปลกไปได้ มันก็ค่อย ๆ ชินกันมาทุกวัน ๆ นี้ละ เพราะกรรมฐานมีมากสอนคนให้รู้ตามหลักความเป็นจริง ยอมรับ ๆ มากแล้วมันจะถกเถียงกันไปได้ยังงี้ใช้ไหม มันก็ต้องยอมรับกัน ทำไม่ได้ก็ต้องยอมรับ ยอมรับผู้ทำได้ นี้ละเรื่องราวมัน ภวานามันไม่ค่อยมี ที่นี้ค่อยกระจายออกไป ๆ ก็ไม่พ้นจากสมัยปัจจุบันนี้คือ พ่อแม่ครูอาจารย์มั่นเรา อาจารย์เสาร์เรา กระจายออกไป ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ของท่านแตกกระจายไปทุกภาค ๆ

นี้ละที่นี้เรื่องอัฐิกลายเป็นพระธาตุเราจะเห็นได้ชัด โถ เวลาตามจริง ๆ แล้วมีอยู่แทบทุกแห่งทุกหนนะ พระกรรมฐานเรา ตายแล้วอัฐิกลายเป็นพระธาตุ ๆ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเป็นพระธาตุ ๆ ค่อยชอกแซกซิกแซ็ก รู้เจียบ ๆ มีเจียบ ๆ ท่านไม่ได้แสดงออกมามีเยอะนะ

นี้ละการภวานา การภวานาเป็นการชักฟอกจิตใจ เมื่อจิตใจบริสุทธิ์เต็มที่แล้วก็ฟอกธาตุฟอกขันธ ให้บริสุทธิ์ตามส่วนของธาตุขันธซึ่งเป็นส่วนหยาบ จนกลายเป็นพระธาตุได้ มีอยู่เยอะนะเวลานี้ ไม่ใช่บ่อย ๆ เราทราบมาเรื่อย ๆ ส่วนมากจะเป็นพระนะ อยู่ในป่าในเขาท่านภวานา ท่านเป็นอย่างนั้น ๆ ขึ้นมา แล้วรวมยอดก็คือว่า เวลาท่านตายแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ ๆ มีเยอะนะเวลานี้

นี้ละถ้ามีผู้ปฏิบัติอยู่ ธรรมะก็แสดงให้เห็นผลอยู่ เหมือนที่เราวิ่งตามกิเลส ผลของกิเลสก็ให้เห็นอยู่ เห็นทั่วหน้ากันไหม หรือว่ามีแต่ดีเรื่อย ๆ ถ้ากิเลสแล้ว เหนอ ถ้าว่ากิเลสแล้วดีเรื่อย ๆ อยู่ไหนหรือ จนจะเป็นจะตาย หนึ่งถลอกปอกเปิกก็ยั้งว่าดี ๆ

อยู่เรื่อย เพราะฉะนั้น ถึงว่าให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตนนะ เรื่องพุทธศาสนานี้คือ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน อกาลิโก สด ๆ ร้อน ๆ คอยเป็นผลตลอดจากเหตุของผู้ปฏิบัติตลอดเวลา ขอให้ทำไปทุกอย่าง ไม่ว่าประเภทไหนมีผลด้วยกันหมด เหตุบืบลงไปผลต้องมา ๆ มาหยาบมาละเอียดต่างกันเท่านั้นแหละ มาด้วยกัน เรียกว่าเหตุเป็นแม่บทของผล พอทำเหตุขึ้นไปผลก็ปรากฏขึ้นมา ๆ เรื่อย ๆ อย่างนั้นละ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

นี่เราก็ได้เคยพูดให้ฟังเรื่องการภาวนา ถือเป็นของสำคัญมากในวงพุทธศาสนา ครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก บริษัททั้งหลายฆราวาสญาติโยมก็หนาแน่นด้วยการภาวนา ครั้นต่อมาหัวหน้าก็ค่อยร่อยหรอไป ๆ ลูกน้องก็ล้มเหลวไป แล้วสุดท้ายก็เลยจะไม่มี ไม่มีการภาวนาไม่มีเรื่องนับถือศาสนา ที่นี้ก็มีแต่กิเลสพอกหัว ๆ ไปที่ไหนจึงมีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย อำนาจของกิเลสจะแสดงแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย ความกังวี่กังวล ความติดความดันตลอด ทั้งเขาทั้งเราทั่วแดนโลกธาตุ

โลกจะหาความสงบไม่ได้ เพราะกิเลสมีอยู่หัวใจของสัตว์ทุกตัวสัตว์ไป ยิ่งมาแสดงในตัวบุคคลและแสดงในบุคคลผู้ใหญ่โตที่สำคัญตนว่าใหญ่ ๆ ว่ามีความรู้ความฉลาดหรือประเทศใหญ่เข้าไปแล้วยิ่งพองตัวขึ้นมาใหญ่ นั้นละมันจะมาแผลงฤทธิ์พ่นยาพิษออกมาเผาซึ่งกันและกันให้โลกฉิบหายได้ เพราะอำนาจของกิเลสที่สำคัญตนว่าความรู้นี้เหนือโลกกว้างนั้นเถอะนะ แต่มันไม่เห็นอกกรรมละชิ ไม่เห็นอธรรมละชิ ทำไปอะไรมันก็เป็นไฟเผาเจ้าของ วันนี้ก็พอสมควรแล้วเทศน์ เอาละพอ

ชมถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th